

Hivatás, mely mindig áldozattal jár

A hóhér halálos ítéletét minden fokon helybenhagyták. Az ítélet végrehajtásával azonban még várni kellett, mert a városban ezen nélkülözhetetlen hivatást az elitétlen kívül senki sem gyakorolta. De rövidesen kiderült, hogy szakmabelit sehonnan sem lehet keríteni, mert minden civilizált vidék féltékenyen vigyáz a maga kipróbált ítélet-végrehajtójára. Amatőrre meg nem szívesen bíztak ilyesmit — pedig akadt volna szép számmal jelentkező —, holmi humanizmusra és etikára hivatkozva.

A felettébb kényes helyzetben az illetékesek, igazolva a beléjük vetett általános bizalmat, a legjobb megoldás mellett döntöttek. Azt találták ki, hogy mivel a hóhért a munkaszerződése minden olyan feladat elvégzésére kötelezi, melyek szakképzett végrehajtására képesítése révén hivatott, egész egyszerűen a munkakönyve mellé még ezt az utolsó megbízatást is csatolni kell. Szabálytalanság nem történik, a felmondási időbe meg éppenséggel belefér ez a végső — ha úgy tetszik — szívesség.

Mivel a hóhérnak más választása úgysem volt, hiszen még a szakszervezet sem állt ki mellette, vállalnia kellett a feladatot. Vonakodva bár, de az évek alatt megszerzett rutinnal, a rá jellemző alapossággal hajtotta végre a rábízottakat.

Aláírta a munkavállalási szerződést, mely azt is tartalmazta, hogy az ítélet-végrehajtó az elítélt ruháival a procedura után saját belátása szerint rendelkezhet, bármikor eladhatja azokat vagy szabadon árusíthatja a hozzátartozók között. Aztán a bitó alá állt, és miután a pap elvégezte a szokásos ceremóniát, intett neki, hogy távozzon. Adott jelre a nyakába tette a kötelet, és az ítélet, valamint az elutasított kegyelmi kérvény felolvasása után kirúgta önmaga alól az ilyen eseményeknél nélkülözhetetlen bútordarabot.

A feladat ezzel végrehajtatott. Az események ilyen menetével mindenki elégedett volt. Az illetékesek megkapták az ilyenkor szokásos jól megérdemelt prémiumot. A megüresedett ítélet-végrehajtói állás okozta munkaerő-problémát pedig úgy oldották meg, hogy eltörölték a halálbüntetést.

A hóhérről azóta — tisztelegvén a megbízhatóság, a hűség és a szakértelem előtt — iskolát neveztek el. Márványtáblájánál pedig minden évben megtehető ünnepséget rendeznek az illetékesek.

Történet az érem sokoldalúságáról

A szegény, mesebeli farkas búsan bandukolt a bizonytalan közbiztonságáról hírhedt Kerekérdő egyik rejtett, kies szöglete felé, miközben mindenféle alomellenes, fájdalmas gondolatok gubancolódtak fáradt agyában. Levert és kivert volt. Nem valami félelmetes, gyermekeket ijesztő, bojtárlegényt elragadó ordas ólálkodott ezen üveghegyi rejtelmes ösvényen, hanem egy megtört, nagyon nekikeseredett, s főként tökéletesen uniformizált jámbor farkas.

Ez a szerencsétlen már régen nem akart senkitől semmit. Az idők során rá kellett jönnie, hogy ő bárkivel is kezd, csak rosszul járhat. A kismalac-féléké a világ — gondolta most is. Egész egyszerűen fáradt volt, ez az igazság. Úvegszerűen üresnek, szinte érzéketlenül kongónak érezte magát. Már régen kivertek a fejéből meg mindenéből minden valamire használhatót. Érthető, hogy nem kívánt találkozni senkivel.

Most sem volt szerencséje. Piroska úgy toppant elé egy bokor mögül, mintha éppen e titkos találkozásra várt volna. Olyan leereszkedő lelkesedéssel ölelte át a vállát, mint az hosszú-hosszú távollét után meghitt barátok között szokás.

A farkas öröme azonban korántsem bizonyult ilyen határtalannak. Morogva menekülni próbált, mert egyetlen porcikája sem kívánta ezt a rafinált, a rókánál is ravaszabb bestiát. Még nem ért meg húsz telet — dohogott magában a szerencsétlen áldozat —, de léhasága már fogalom egész Kerekerdő-szerte. Azt meg különösen utálta, ha egy göndör gesztenyebarna ennyi pirosítót ken magára.

Piroska persze jól látta mindezt, de elhatározta, hogy nem hagyja magát lerázni. Gyakorlott mozdulatokkal megigazította merész-mélyen kivágott ruháját, lesöpörte tenyérszoknyájáról a rácsimpaszkodó leveleket, és erélyesen intett a bokrok mögött megbújó Legkisebb Királyfinak, hogy tegye magát meg nem történtté. Aztán a lehető legbehízeltgöbbs hangon udvarolta körül a szegény farkast:

— Milyen szép bozontos-busa fejed van! És a fogaid... milyen elragadóak! A farkadról, bár ezt Te biztosan nem tudod, hiszen olyan ennivalóan szerény vagy, még egész mondakör terjed titokban mindenfelé...

— Ugyan, hagyjuk ezt! — kérte a lányos pirtól szinte rőtté válva az állat. — Ezek a pletykák hajlamosak felnagyítani a dolgokat...

— Ó, nem hiszek én neked, az igazi nagyságok szeplőtlen szerénysége szól most belőled — hízelt a lány, és alig bírta ki röhögés nélkül. — És a bundád... Ilyen csodás szőrméje rajtad kívül senkinek sincs a környéken! Még... még annak a beképzelt Hófehérnek sincs. Pedig neki aztán van mit aprí... Na, de hagyjuk ezt! Arról van szó, hogy jó lenne, ha megengednéd, hogy egy darabon veled menjek. Nagyon hálás lennék érte... — Ekkor sokat sejtetően hunyorított. — Tudod, gyenge nő... meg minden. Kérlek...!

A farkas mindörökre eltűnt. A nyomozás csupán azt deríthette ki, hogy egy feltűnően csinos fiatal lánnyal látták utoljára azon az úton, amely a Kerekerdő legrettegettebb zuga felé vezet.

Később aztán sokat beszéltek Piroska csodálatos farkasprém gallérjáról is. Sőt néhány titkolt magánbeszélgetésben, a farkas tragédiájának említésekor is felmerült a neve... Meg aztán egyéb dolgokról is suttogtak. Például az is pletykaszinten terjedt, hogy a lánynak a vadászlatban lejátszódó rémdrámához is van némi köze, bár korántsem egészen olyan, mint ahogy arról a közvéleményt akkoriban tájékoztatták... Így már nem is csoda, hogy néhány rosszindulatú, még a mindenki által nagyon szeretett Nagymama gyengeelméjűnek nyilvánításában is az ő kezét látja...

A szétázott utolsó könyv

„...A világ a Krisztus utáni második évezred végére végre kezdett olyanná válni, mintha nem csak holmi perverz, mazochista hajlamokkal megvert barmok népesítenék be. Bár a másé még mindig édesebbnek tűnt, és a kiömlő vér még mindig felpezsdítette az isteni bizalommal megáldottakban megbújó állatit, de néhány önámító önjelölt már-már kezét nyújtott egymásnak. És ebben nem a látszólagos baráti jobb ténye a lényeges és figyelemre-méltó, hanem az, hogy a hát mögé rejtett másik ezúttal nem markolt semmit, bár az ökölbe rándult kéz körömágya a szorítástól bevérzett...”

Itt tartott Noé a könyv olvasásában, amikor rozzant bárkája az Ararát hullám borította csúcsán fennakadva léket kapott. Az utolsó lehetőség pillanatok alatt süllyedt el, vált semmivé. A válogatott rakományból pedig semmi és senki nem menekülhetett.

„Talán szép is lehetett volna. De ha nem, akkor meg nem kár érte, és jobb is így.” — legyintett utoljára Noé. A kezéből kieső könyv pedig lassan alámerülve semmivé ázott.

SZÉCSI ANDRÁS: KACSÓ SÁNDOR